

Ümmet Bilinci

• Ömer Özdemir

Terim anlamıyla “ümmet”; “Bir peygamberin tebliğ ettiği dine, o dinin değerlerine inanan ve o değerler etrafında bir araya gelen insanlardan oluşan topluluğa verilen isim”dir. Bu bağlamda “ümmet”, birbirlerine manevi bağlarla sınıksız bağlanan, aynı Allah’a, aynı Peygamber’e, aynı Kitab’a, aynı iman ve ahlak esaslarına inanmış, kiblesi bir, gayesi bir, aynı sevinç ve üzüntüleri yaşayan, aynı ideal için çaba sarf eden insanlardan bir araya gelmiş topluluğu ifade etmektedir.

Ümmet bilinci ise ülke, millet, mezhep, kabile, ırk, dil, renk, bölge ayrımı yapmadan, ümmet kavramı altına giren herkesi kardeş görmektir. Ümmet bilinci, Eritre’den Doğu Türkistan’a, Filistin’den Azerbaycan’a, Afganistan’dan Nijerya’ya dünyanın dört bir yanında yaşayan bütün Müslümanları kardeş bilmek, onların sevinciyle sevinmek, üzüntüsü ile hüznlenmektir. Aynı zamanda Müslüman bireyin, dünyanın neresinde

olursa olsun darda, zorda, sıkıntı ve ihtiyaç içinde bulunan diğer bir Müslüman kardeşi için elden geldiğince maddi ve manevi yardımına koşmasıdır.

Ümmet bilinci, Peygamberimizin; “Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir tek vücuda benzerler. Vücudun bir organı hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da uykusuzluk ve ateşlenmek suretiyle bu hastalığa ortak olurlar.” (Buhârî, Edeb, 27) hadisinde vurguladığı üzere, Gazze’de, Bağdat’ta, Halep’te, Myanmar’da, Kahire’de dünyanın her hangi bir yerinde zulüm altındaki Müslüman kardeşlerimizin sıkıntısını hissedebilmek, onların derdiyle dertlenebilmek ve yaralarına merhem olabilmektir.

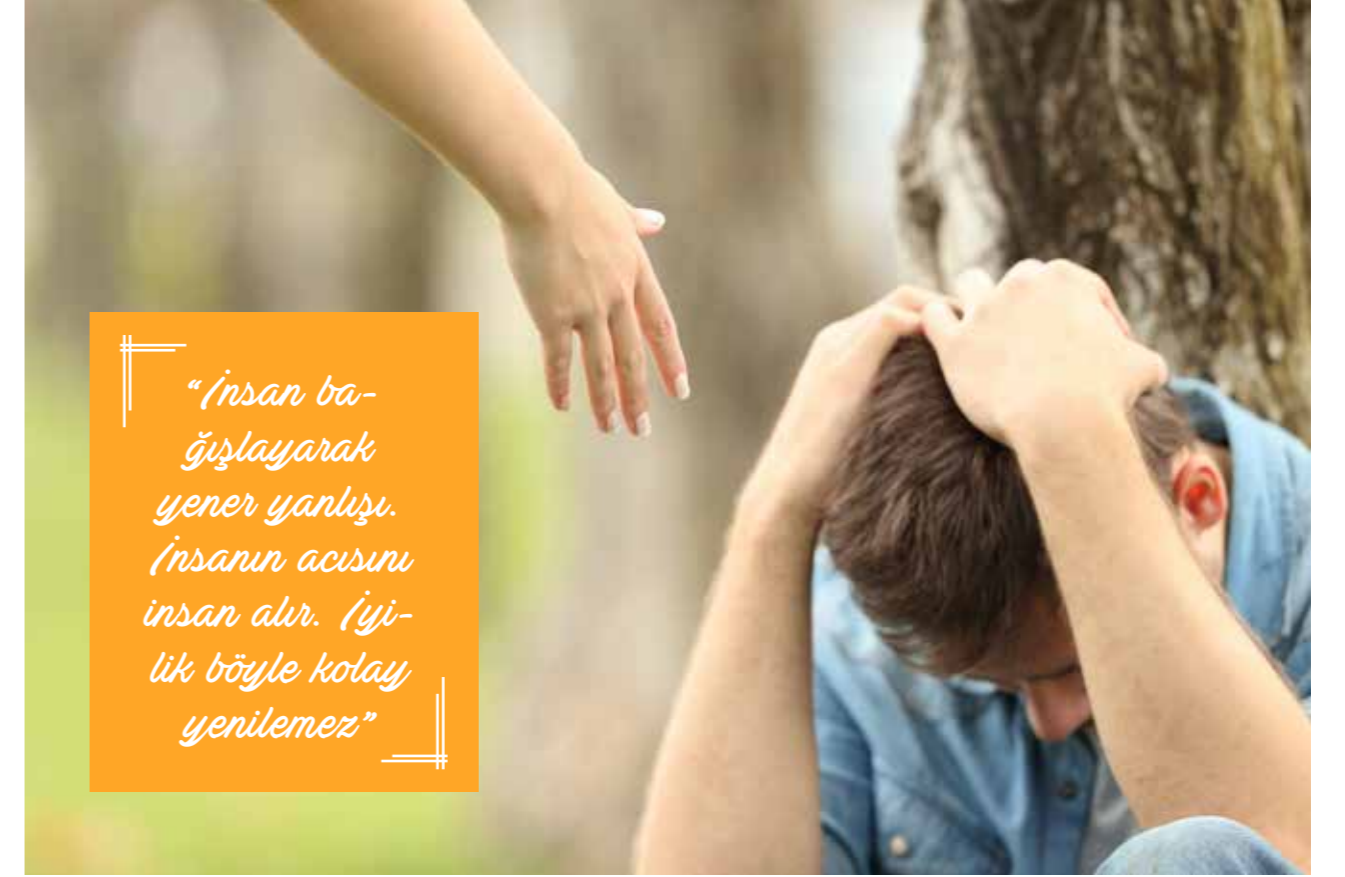
Ümmet olma bilinci, bize, farklılıklarımızı ayrılık sebebi değil de birer zenginlik unsuru olarak görmemiz gerektiğini hatırlatmaktadır. Ne yazık ki günümüzde Müslümanların

31. ÜNİTE AHLAK

AHLAK / Ümmet Bilinci	33
ADAB-I MUAŞERET / Affetmek Nedir, Ne Değildir?	35
MÜSLÜMAN STİL / Estetik ve Kozmetik Dünyasının Neresindesiniz?	38
GÜNCEL / Mezopotamya, Ortadoğu ve Anadolu’da Beklenen Bahar	40
YERLİ KANDİLLER / Necip Fazıl Kısakürek ile Hasbihal	42
PEYGAMBER KISSALARI / Hz. Nuh (as)	46

Affetmek Nedir, Ne Değildir?

●● Aşşenur Şenol

“İnsan ba-
ğışlayarak
yener yanlışını.
İnsanın acısını
insan alır. İyili-
lik böyle kolay
yenilemez”

ümme bilincinden uzak oldukları görülmektedir. Bugün İslam coğrafyasına baktığımızda aynı dine, aynı Allah'a, aynı Peygamber'e inandıklarını söyleyen İslam toplumlarında ırkçılık, mezhepçilik, cemaatçilik gibi ayrılık unsurları ateşlenerek her gün onlarca Müslüman birbirini katletmektedir. Bu elim vaziyetin ortaya çıkmasında dış güçlerin kışkırtması olmakla birlikte esas problem Müslümanların ümme bilincinden uzaklaşarak benim milletim, benim mezhebim, benim kavmim demeye başlaması ve yüce Allah'ın: “Hep birlikte Allah'ın ipine sınımsıkı yapışın; parçalanıp bölünmeyin” (Âl-i İmrân 3/103) emrini unutup, tefrikaya düşmesidir.

Müslümanların ümme bilincinden kopup, ulusçuluk sevdasına düştüğü özellikle on dokuzuncu yüzyılın sonları ve yirminci yüzyılın başlarında İslam dünyası paramparça olmuştur. Ümme bilincini şiirlerinde, yazılarında sürekli vurgulayan, milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy, koca bir İslam dünyasının parça parça dağıldığını büyük bir üzüntü ile gören ve ümme bilincinin, İslam kardeşliğinin, birliğin, beraberliğin, dayanışma ve paylaşmanın yaşandığı dönemlere hasret çekerek şöyle demektedir:

Viranelerin yasçısı baykuşlara döndüm

*Gördüm de hazanında bu cennet gibi yurdu!
Gül devrini bilseydim onun, bülbül olurdum;
Ya Rab, beni evvel getireydin ne olurdu?*

Ümme bilincinin yitirilmesi, beraberinde Müslümanlar arasındaki birlik beraberliğin kaybolmasını, güçlerinin dağılmasını, hâkimiyetlerinin yok olmasını ve nihayetinde İslam beldelerin birer harabeye dönmesini getirdi.

Bütün bunlara büyük bir üzüntü ile şahit olan milli şairimiz bugünleri görürcesine, farklılıkları, ayrılıkları bir kenara bırakıp yeniden “ümme bilinci” ile hareket edilmesi gerektiğini şu dizelerle haykırmaktadır:

*Artık ey milleti merhume, sabah oldu uyan!
Sana az geldi ezanlar, diye ötsün mü bu çan?
Ne Kürtlük, ne de Türklük kalacak aç gözünü!
Dinle Peygamber-i Zîşan'ın İlahi sözünü.
Veriniz baş başa; zira sonu hüsrânı mübin,
Ne hükümet kalıyor ortada, billahi ne din!
"Medeniyet!" size çoktan beridir dış biliyor;
Evvela parçalamak, sonra da yutmak diliyor.*

Müslümanların birlik, beraberlik, kardeşlik ve “ümme bilinci” ile hareket etmesi ve tüm İslam ülkelerinin tekrar huzur ve emniyet beldelerine dönmesi duası ile...

Birbirimizin acılarını alalım, yanlışları yeneyim, iyilik kazansın diye bağışlayalım. Kuran'ın: “Kolaylık göster, affa sarıl, iyiliği tavsiye et, cahillerden de yüz çevir” (Araf 7/199) buyruğuna kulak verelim.

Affetmek ama kimi, nasıl ve neden? O kadar kırılıp dökülmüşken, yüreğimiz parçalanmışken, birileri bizi yıkıp geçmişken...

En önce kendimden başlamalıyım affetmeye: “Kendime karşı yapmış olduğum hatalardan, akılsızca davranışlarımdan, kendime çektiğim onca şeyden dolayı kendimi affetmeye niyetleniyorum Allah'ım. Samimi bir tövbe ile affedilmeyi ve affetmeyi nasip et!” Her kul şaşar, kimi beş kimi on şaşar. Ama kapanmaz Allah'ın mağfiretinde kapılar! Mü'min kimse ye'se düşmez, ümidini kesmez. Bizler de günahımızın büyüklüğünden çok daha büyük merhameti olan Rabbimize sığınmalı ve ben artık iflah

olmam, aklanmam diye kendimize zulmetmemeliyiz. Çünkü hayra talip olduğumuzda, pişmanlığımızda daima yanımızda olan bir Rabbimiz var, elhamdülillah! Ve Allah'ın izniyle affedelim kendimizi.

Sıra başkalarına geldiğinde ise... “Bir dakika ya, ne diye affedecektmişim? Yapmasaymış o zaman, düşünseymiş!” demek olmaz tabii.

“Affetmek, yapılan bir hatayı örtmek, yapılan bir hatayı görmezlikten gelmek, yapılan bir hatayı hoş görmek... Ama niçin? Geçmiş güzel günlerin hatırına mı? Yoksa gelecek günlerin hatırına mı? Peki, hata, geçmişte-şimdi ve gelecekte birlikte yaşama zorunluluğun olmayan birine aitse eğer, o zaman hangi tanıma sığar affetmek? O halde, affetmenin nedeni bunlar olmamalı! Sanırım, kendin için affetmelisin. Belli şeylerin hatırına affetmek, affetmek değil; fayda sağlamak, riyakârlık olmaz mı?”

Samimi olan af nedir öyleyse? Riyakâr olmayan, içine menfi hesaplar katılmayan; yarın işim düşer, lazım olur denilmeyen, muhatabın hatalarını istismar etmeyen...

Affetme, kişinin kendisine yönelik kusur işleyen ve onu inciten birine merhamet ve sevgi göstererek gücenme, darılma, öç alma gibi olumsuz davranışlardan vazgeçme durumudur ve kişisel yarar gözetmeden başkasının yararını tercih eden bir dönüşümdür. Gerçek bir affetme, gönüllüdür, koşulsuzdur ve aktif bir süreçtir. Bu tür bir affetme, hem affedeni hem de affedileni dönüştürebilir. Affetme, sadece öfke ve intikam gibi olumsuz duygulardan vazgeçme değildir. Bu olumsuz duygulardan vazgeçmenin yanı sıra affetme sürecinin tamamlanması için suçluya karşı olumlu duyguların beslenmesi ve ilişkilerin düzelebileceğine dair bir ümidin olması ve canlı tutulması da gereklidir.

E yapsınlar yapsınlar affedelim mi yani, görmezden gelip suçu da örtelim mi?

Affetmek suçun ortadan kalkması değildir. Pişman olan kimsenin bir daha tekrarını yapmaması ümidi ile suçlu lehine kendimize ve çevremize zarar veren olumsuz duygularımızı gönüllü olarak terk edip olumluya yol almaktır. Affetmede nefreti yenmek ve öç alma duygusundan vazgeçmek esastır. Affetme, sadece "affediyorum" sözünden ibaret değildir. İnsanın davranışlarına, hayat tarzına ve başkalarıyla olan ilişkilerine yansıyan bir süreçtir.

Temelinde sevginin ve merhametin yer aldığı affediciliğin en güzel halini çocuklarda görürüz. Kinin, nefretin kalplerinde henüz bir yer işgal etmediği o masum gönüllerde. Küser giderler iki dakika sonra gelip oynayalım mı derler ya da bir özür karşılığında yumuşarlar. Size sarılırlar, affa sarılırlar.

Affetmekle sadece affettiğimiz kişiye değil kendimize de iyilik yapmış oluruz" O niyeymiş?" diyenleri duyar gibiyim.

Affetmeme, duygusal olarak acı, kayıp, düşmanlık, nefret, korku ve öfke gibi hislere sebep olup psikolojimizi, gönül dünyamızı olumsuz etkilerken bir yandan da mide ağrısı, hazımsızlık, kalp atışının değişmesi, tansiyon artışı, baş ağrısı, baş dönmesi, halsizlik, dikkat dağınıklığı, uykusuzluk, huzursuzluk gibi fizyolojik tepkilere de sebep olabilir.

Affetme sürecinin ilk etabı olan uzaklaşma faslına bakarsak: çok üzülürüz, hatta ağlarız bazen, söz etmiş olduğumuz psikofizyolojik tepkileri de gösterebiliriz. Zihnimiz meşgul olur, moralimiz hayli bozulur. Yaptığımız ya da yapılan hataya takılı kalırız. Nasıl yapılmıştır, bu reva mıdır gibi nice sorular vardır. Geçmişin derdi ile anı kaçırmız. Affetmemizle birlikte bir hafiflik hissedimiz, ancak gerçek bir affetme ile. Kafamız ve kalbimiz rahatlar. Zihnimiz özgürleşir ve artık uzlaşma sürecine geçeriz, kendimizden, karşıımızdakinden, hayatımızdan ümit ederek motivasyon sağlarız. Kazandığımız insanlık da, iyilik de cabası olur ve tabii ki Allah'ın memnuniyeti de. Çünkü o affetmeyi sever ya, e affedeni de sever ;)

Bazı bilimsel çalışmalarda affedici kişilerin,

olumsuz duygularından sıyrılıp olumlu duygulara odaklanmakta, kendilerine ve hayata daha olumlu bakmakta oldukları; olumluya odaklandıkları için bu kişilerin, karşılaştıkları riskli durumlarla daha sağlıklı baş edebildikleri ve yeniliklere uyum sağlamalarının da daha kolay olduğu ifade edilmiştir. Affediciliğin, uyumu hızlandırmak için bir başa çıkma yolu olarak kullanıldığı, kişisel hayal kırıklıkları, stres, olumsuz duygular ve anksiyete gibi psikolojik travmalara karşı bireyi koruyucu bir tampon olarak hizmet ettiği vurgulanmıştır. Dolayısıyla affedici kişilerin psikolojik sağlamlıkları da artmış oluyor, affedebilenler mutlu, huzurlu oluyorlar:)

Affetmek sadece dünyamızı, psikolojimizi ve fizyolojimizi etkilemiyor; Allah'la ilişkimize ve ahiretimize de etki ediyor. "O takva sahipleri ki bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayanlar, öfkelerini yenenler, insanları affedenlerdir. Allah, iyilik edenleri sever." (Al-i İmran 3/134). Öfkeyi yenmek, insanları affetmek Allah katında takvamızı gösteriyor.

"Bir kötülüğün cezası onun misli kadar kötülüktür. Fakat kim affeder ve ıslah ederse artık onun ecri (mükâfatı) Allah'a aittir. Muhakkak ki o (Allah), zalimleri sevmez." (Şura 42/40) Evet misliyle cezalandırabilmeyi seçebiliyoruz ama daha hayırlısını seçtiğimizde Allah'ın rızasını ve lütfunu kazanabiliyoruz.

"İçinizden faziletli ve zengin olanlar akrabaya, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere artık bir şey vermeyeceğiz diye yemin etmesinler. Bağışlasınlar, hoş görsünler; Allah'ın sizi bağışlamasını arzu etmez misiniz? Allah çok bağışlayıcıdır, çok esirgeyicidir."(Nur 24/22) Hz Aişe'ye bir iftira atılmış ve Ebu Bekir'in devamlı yardım ettiği halaoğlunun da iftira edenlerden olduğu anlaşıldığında Ebu Bekir ona artık yardım etmeyeceğine yemin etmiştir. Bu ayet nâzil olunca yeminini bozup yardıma devam etmiştir. İslâm ahlâkında "kötülüğe karşı iyilikle muamele etmek" kuralı vardır. Bir de bu ayette önemli nokta, bize Allah'ın bağışlamasını istemez miyiz diye sorulmasıdır.

İstemez miyiz hiç! Affetmenin affedilmekle de ilişkisi kurulmuş oluyor böylece. O halde Allah'ın mağfiretine vâsıl olmak isteyen kişinin affetmek olmalı işi ;)

Affetme adabını da vahyin yaşayanlarından öğrenebiliriz en güzel şekliyle:

Rasulullah (sav), cezalandırmaya gücü yettiği halde kendisine büyük bir kötülükte bulunan kimseleri affetmiş, hatta herhangi bir söz veya îmâ ile dahî olsa suçlarını başlarına kakmamıştır. Kendisine karşı işlenen bütün suçları hiç tereddüt etmeden yürekten affetmiş fakat umûma karşı işlenen suçlar için hakkı tutup kaldırıncaya ve hak sahibinin hakkını alıncaya kadar çabalamış, aksi takdirde af söz konusu olmamıştır. O zaman, kamu hakkını gasbeden suçlarda af gibi bir durum söz konusu değildir. Merhamet, insanı haksızlığa sevk etmemelidir. Halkın hakkına dokunan insanı affetme yetkisine sahip değiliz. Hakkı tutup kaldırmakla mükellefiz!

Efendimiz (sav) Uhut'ta sevgili amcası Hamza'yı mızrağıyla şehit edip ciğerini çıkarıp Hind'e götüren Vahşi'yi de kin ve ihtirasla Hz Hamza'mızın ciğerini dişleyen Hind'i de iman etmeleri şartıyla affetmiştir. Ne yüce bir gönül öyle değil mi? Tevhid hep önde onun hayatında. Darısı başımıza... Allah'ın iman eden kullarına küslükler, öfkeler neden olsun ki?

Hız Yusuf'un, küçükken kendisini kuyulara atan, sevgili babacığından ayrı bırakan kardeşlerini affı dile gelsin, yürekler dize gelsin:

Yûsuf şöyle dedi: "Bugün yaptıklarınız yüzünüze vurulmayacak, Allah sizi affetsin! O, merhametlilerin en merhametlisidir. (Yusuf 12/92) Demek ki affedilenlerin yaptıkları başlarına kakılmayacak, yüzlerine vurulmayacakmış. Ve dahi affımızın beraberinde Allah'ın affı için de dua edecekmişiz, peygamberlerin izinde.

Affedenlerden olalım, umarız ki böylece affedilelim birlikte ve buluşalım inşallah affediciliği yüreklerimize dokunan peygamberlerimizle.

Estetik ve Kozmetik Dünyasının Neresindesiniz?

●● Esmâ Budak

Estetik ve kozmetik cerrahideki çılgın yükseliş hızla devam ediyor. İşte bu yüzden biz de bu sayımızda "Yoksa siz hala?" diyor ve mikrofonumuzu, karşımıza ilk çıkan tarz sahibi kişiye uzatıyoruz.

Evet, sizi seçtik. İsmi değil tarzınız önemli diyoruz ve soruyoruz; tarzınız nedir?

- Ben Müslüman Stil giyinen ve hareket eden biriyim.

Bu çok güzel. Son zamanlarda Müslüman Stil bizim de çok karşımıza çıkıyor ve ilgiyle takip ediyoruz. Sizinle röportaj

yapmak isabetli olacak. Bu ay "Yoksa siz hala?" sorusunu soracağız dergimizde. Yüzünüzde çiller görüyorum ve soruyorum; yoksa siz hala kamuflaj makyaj, fondöten, kremler, kimyasal peeling veya lazer uygulamalarından birini kullanmadınız mı?

- Çillerimi seviyorum. Onlar bana özel. Cildimi olduğundan farklı göstermeyi hiç düşünmedim. Açıkçası bu bana karşımdakini kandırmak gibi geliyor. Kamuflaj makyaj ve diğer kozmetik uygulamalar bu yüzden bana göre değil. Cildimi sağlıklı için soruyorsanız, bu benim için önemli tabii ki. C ve E vitamini içeren meyveleri bol bol tüketiyorum. Limon, üzüm, salatalık yediğimde bu meyveleri yüzüme de sürerim. Bir de abdest aldığım için cildim suyla devamlı temizlenmiş ve nem oranı korunmuş oluyor.

Doğallık tarzınızın önemli bir özelliği anladığım kadarıyla. Gelelim ikinci sorumuza 2017-2018 yılı kaş trendleri ile oldukça zengin çeşitlilik sunuyor. Gözleri vurgulayan kaşlar, ombre kaş tekniği, kıvrırcık, parlak, metalik, renkli, oyuklu, dağınık kaş trendlerinden birini yoksa siz hala seçmediniz mi?

- Kaşlar insana en karakteristik özellik katan yerlerden biri. Herkesin aynı kaş stiline sahip olması yüzdeki ifadeleri yok ediyor. Tek tip insanlar üretiyor. Bundan hoşlanmıyorum. Ayrıca bildiğim kadarıyla kaşların olduğu bölgede sinüsler ve sinir dokuları var. Kaşlar üzerinde bu kadar oynamak sağlık açısından da zararlı. Kısaca kendim olmak ve sağlığım için bu saydıklarınızı hala kullanmadım. (Bu cevap üzerine gülüşüyoruz.)

Peki ya örümcek kirpikler? Şimdilerde bu da çok moda ve ayrıca gözlerinizi kalın, ince siyah ya da beyaz çizgilerle belirleyebilirsiniz.

Yoksa siz hala bu trendi de mi yapmadınız?

- Ben gözlerime sürme çekiyorum. Kirpiklerimi beslemek için ara sıra badem ve zeytin gibi doğal yağlar kullandığım da oluyor. Bu uygulamalarımın hepsi sağlık amaçlıdır. Dediğim gibi benim için öncelik bedenime karşı sorumluluğumu yerine getirmek, ona en iyi şekilde bakmak.

Günümüzde fazla gelen yağlardan kurtulmak, artık çok daha kolay ve acısız. Yoksa siz hala Ultrasonik Liposuction, lazer lipoliz gibi bir yöntem kullanmadınız mı?

- Ben düzenli uykumu alıyorum. İbadetlerim sayesinde stresli bir yaşamım yok. Acıkmadan yemem ve midemi yiyeceklerle doldurmam. Dengeli ve sağlıklı beslenince bu bahsettiğiniz yöntemlere gerek kalmadan yağlardan kurtuluyorsunuz.

İyi de Kore, Çin, Arap ülkeleri, Avrupa, tüm Dünya estetik cerrahisine başvuruyor artık. İnsanlar psikolojik olarak rahatlamak için de bu yöntemleri kullanıyor. Yoksa siz hala...

- Evet, ben hala aynı şeyi söylüyorum. Bedenimi, olduğu gibi seviyorum. Tabii ki sağlık nedeniyle bu yöntemleri kullanmak

zorunda kalabilirim. O zaman kullanırım ancak bu cerrahi müdahalelere verilecek paralarla dünya üzerinde ne kadar aç doyar, ne kadar evsiz ev sahibi olur hiç düşündünüz mü? Yoksa siz hala kozmetiğe ayrılan bütçenin yarısıyla dünyada hiç aç insan kalmayacağını bilmiyor musunuz?

Müslüman Stil, yine bizlere farklı bir tarz ortaya serdiniz. Bu aylık da, bu kadar. Bir başka sayıda buluşmak üzere HOŞÇA KALIN.

Şimdi cevap sırası sizde; Yoksa siz hala sevgi ve minnetle kendinize aynada bakmadınız mı?

Müslüman Stilin ilham kaynağına, dipnotları araştırarak ulaşabilirsiniz!

- Müslim, Tahâret 40.
- Buhârî, Libâs, 82.
- <http://hadislerleislam.diyaret.gov.tr/?p=ki-tap&h=g%C3%B6z+s%C3%BCrme&i=7.1.337&t=0>
- <http://hadislerleislam.diyaret.gov.tr/?p=ki-tap&h=dengeli+beslenme&i=7.1.420&t=0>

Mezopotamya, Ortadoğu ve Anadolu'da Beklenen Bahar

●● Asiye Çiner

"Suyun suya benzemesinden çok geçmiş geleceğe benzer."

İbn-i Haldun

Okulda ilk öğrendiğimiz şeylerden biri ülkemizin jeopolitik önemi idi. Asya ile Avrupa'yı birbirine bağlayan bir köprü, üç kıtanın kavşak noktasında güzellerden güzel bir memleketti bizim ülkemiz. "Coğrafya kaderdir" diyor büyük bilgin İbn-i Haldun. İnsan, coğrafyasından, kendi toplumundan soyutlanamaz. Öyleyse biz de önce binlerce yılın birikimiyle şekillenmiş ve kaderimiz olmuş coğrafyamızda neler olmuş hatırlayalım.

İnsanlık tarihinin geçmişine şöyle kabaca bir bakalım. Milattan önce 7000'li yıllarda ilk tarım faaliyetleri başlıyor. Nerede?

Mezopotamya'da. Devam ediyoruz, ilk kentler ortaya çıkıyor. Nerede? Mezopotamya'da. Milattan önce 3000'li yıllara geliyoruz, çivi yazısı tarih sahnesine çıkıyor. Yer yine Mezopotamya. Bu arada Mısır'da güneş takvimi kullanılmaya başlanıyor. Elamlılar, Sümerler, Babilliler, Akadlar, Asurlular... Ve daha nice medeniyetler Mezopotamya'dan geçiyor.

Devam ediyoruz uzaktan bakmaya. Artık milattan önce 2000'li yıllardayız. Bir tarafta Hititler ve diğer bazı Ortadoğu uygarlıkları, diğer tarafta -Akdeniz havzasında - alfabetik yazı ortaya çıkıyor. Artık Yahudilerin, Hz. Davud'un tarih sahnesinde görünür olduğu zamanlar, MÖ 1000-1500'lü yıllar... Sonrasında Pers İmparatorluğu'nun Ege'den Hindistan'a, Ermenistan'dan Mısır'a bütün Ortadoğu'ya hâkim olduğu milattan önce 500'lü yıllara geliyoruz. Ardından

roller değişiyor, bu sefer batıdan gelen Büyük İskender öncülüğünde Pers İmparatorluğu yıkılıyor. Yerine Büyük İskender İmparatorluğu geçiyor ama onun da ömrü uzun olmuyor, yerini yeni devletler alıyor. Bir müddet sonra Roma İmparatorluğu tarih sahnesine çıkıyor. Akdeniz etrafında hüküm süren bu imparatorluk Milattan sonra 4. Yüzyılda zayıflıyor, ikiye bölünüyor. Doğuda yerini Bizans İmparatorluğu'na bırakıyor. Mısır, Suriye, Anadolu, Irak devamlı el değiştiriyor. Sonra yine Pers kökenli Sasaniler tarih sahnesine çıkıyor. Bölgenin iki önemli gücü Bizans ve Sasaniler Ortadoğu'da hesaplaşmaya devam ediyor. Bazen biri üstün geliyor, bazen diğeri. Sasaniler, Hz. Ömer zamanında yıkılıyor. Yine Hz. Ömer zamanında kuzeye doğru fetihler yapılırken Mısır da fethediliyor. Dört Halife Dönemi'nden sonra da sırasıyla Emeviler, Abbasiler, Selçuklular, Eyyubiler, bugünkü İsrail topraklarında da haçlı krallıkları çıkıyor sahneye. Merkez hiç değişmiyor Mısır, Suriye, Anadolu, Irak. Ardından Moğol hâkimiyeti, Memlûklular ve sonrasında Osmanlılar.

Osmanlılar Döneminde bölgenin kaderi yeniden şekilleniyor. Özellikle Yavuz Sultan Selim döneminde Suriye, Mısır, Hicaz, Filistin ve Lübnan Osmanlı topraklarına katılıyor. Bundan sonra sömürge faaliyetlerinin artması ile aynı topraklar teker teker elimizden çıkıyor. Üstelik kadim toprakların cazibesine artık petrol de ekleniyor. 20. Yüzyılda ulus devletler ortaya çıkıyor, huzur gelmiyor bir türlü. 2017'nin dünyasında da biz yine Ortadoğu'yu konuşuyoruz, tarih yine burada yazılıyor, oyunlar yine burada sahneleniyor. Binlerce yıldır olduğu gibi emperyalist güçler sömürülerini yine burada yoğunlaştırıyor.

Yukarıda çok kısa özetlediğimiz gibi, insanlık tarihinin merkez üssü olan bu coğrafya aynı zamanda üç semavi dinin ortaya çıktığı bölgedir. Bu bölge Sümerlerden bugüne insanlık tarihinin kara kutusudur. Bütün bunlara ek olarak bölgede petrol kaynaklarının olması emperyalist devletlerin iştahını daha da kabartmıştır. Osmanlı Devleti'nin hâkim olduğu yılları saymazsak

bölgenin uzun süre barış içinde yaşadığı görülmemiştir.

Bütün bu özelliklerinden dolayı bu toprakların kendi haline bırakılması mümkün gözükmemektedir. Peki, o zaman tanık olduğumuz bu acılar, savaşlar, kardeş kavgaları nasıl son bulacaktır?

Bir yanda teknolojik ve bilimsel üstünlüğü ile tarihini, toprağını senden daha iyi tanıyan işgalci emperyalist güçler; diğer yanda etnik ve mezhepsel bölünmüşlük, yoksulluk, kabilecilik ve cehaletle tükenmiş, en önemlisi de sindirilmiş halklar.

Haçlı seferleri sırasında kendi menfaatleri için düşmanla iş birliği yapan yerel yöneticiler olmasaydı, hiçbir haçlı prensliği yıllarca bu topraklarda tutunamazdı. Bugünkü manzaranın da aslında o günden hiçbir farkı yok. Emperyalist devletlerden birinin koruması altında olan ülkeler, kısa vadeli çıkarlar için feda edilen insanlar, hayatlar... Bugün de İslam dünyasının üzerinden ölü toprağını atacak Selahaddin'e, onları durduracak Kılıçarslan'a, yenilgiyi bitirecek Baybars'a; bunlardan daha önemlisi de güçlü ve şuurlu Müslümanlara, onlarla her alanda yarışacak medeniyet inşasına ihtiyaç vardır.

Unutmamak gerekir ki her medeniyet doğar, büyür, olgunlaşır ve çöker. Belki uzun bir kış yaşıyoruz ama her kışın sonu da bahardır. Yeter ki bu kışı hazırlayan sebepleri iyi analiz edelim.

Necip Fazıl Kısakürek ile Hasbihal

•• Sevgülay Öztürk

“Kanatlarım ufuklara çarpa çarpa kanıyor... Beni kimseler, kimseler anlamıyor...”

Merhaba Necip Fazıl Dedeciğim. Ben Ahmet. Ahmet Aslıtürk. Hayal âleminin gerçekliğinde kapınıza geldim. Sizinle sohbet etmek, sizi tanımak, sizi anlamaktır niyetim. Sizi sizden dinlemek isterim.

Hoş geldin sefalar getirdin Ahmedim. Beni bahtiyar ettin. Seksen yıllık hayatımın büyük bir bölümünü senin gibi gençlere adadım. ‘Allah’ demenin yasak olduğu, camilerin kapatıldığı, Kuran-ı Kerim’i okumanın yasak olduğu bir dönemde ben sözümle kalemimle kısaca bütün benliğimle İslam dininin hak ve hakikatlerini, tarihin gizli bırakılan gerçeklerini anlatmanın mücadelesini verdim. Sen benim yanıma gelmişsin ben sana kendimi anlatmaz mıyım?

Önce hayat hikâyemi anlatayım ana çizgileriyle.1904 yılında İstanbul’da doğdum.

İlk terbiyemi büyükbabam Mehmet Hilmi Efendiye borçluyum. Büyükbabam Maraşlı Kısakürekoğlu sülalesindedir. Bana dört beş yaşlarında okumayı o öğretti. Beş yaşındayken zamanın gazetelerini okur olayları etrafımdakilere anlatırdım. Babaannem Zafer Hanım tam bir İstanbul hanımefendisiydi. Çok yaramaz bir çocuktum. Beni yola getirmek ve uslu durmamı sağlamak için bana kitaplar verirdi. Zamanla ben kitap okumayı çok sevdim. Beş yaşından on iki yaşına kadar dünya klasiklerinin pek çoğunu okudum. Okuma aşkım o noktaya geldi ki gece gündüz her an kitap okuyordum. Kitap okumak çok önemlidir Ahmet’im. Sen de çok okumalısın.

Babam Abdülbaki Fazıl Bey, Annem Mediha Hanım. Tahsilime ilk mahalle mektebinde başladım. Sonra Fransız Koleji, ardından

Amerikan Kolejinde okudum. Daha sonra Deniz Harp Okulu, İstanbul Darülfünunu sonra Paris Sorbon Üniversitesi Felsefe Bölümü.

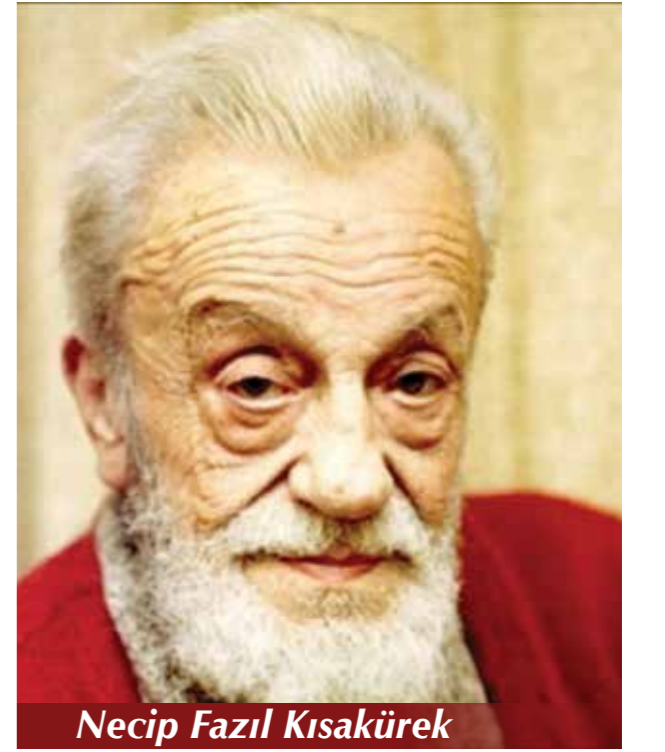
Ahmedim, Yıl 1934. Bir gün yolum Beyoğlu’ndaki Ağa camiine düştü. Camide birisi sohbet ediyordu. Çok etkilendim. Bu zat Allah dostlarından Seyyid Abdülhakim Arvasi Hazretleriydi. Onu ilk orada tanıma şerefine nail oldum. Onu tanımak benim hayatımın dönüm noktası oldu. Onu tanıdıkça sancılı yıllarım geride kalmaya başladı. Yaşadığım ‘bohem hayatı’ sona erdi. Yıllardır beyin sancılılarıyla aradığım hakikati bana o gösterdi, o anlattı. O’nu tanımadan önce; “Tam otuz yıl saatim işlemiş ben durmuşum, gökyüzünden habersiz uçurtma uçurmuşum”

1941 yılında evlendim. Beş çocuk babasıyım. Yüksek mekteplerde hocalık, bir dönem bankacılık yaptım. Baktım bankacılık bana göre bir iş değil, beş parasız kalmayı göze alarak -iyi de maaş aldığım- bankadaki görevimden istifa ettim. Kendimi yazmaya ve fikir sahasında mücadeleye verdim.

Necip Fazıl Dedeciğim hangi alanlarda kitaplar yazdınız.

Kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?

Ben en başta şairim. İlk şiir kitabım Örümcek Ağrı’dır. Daha yirmili yaşlarda tanınan ve okunan bir şairdim. Ben aynı zamanda bir mütefekkirim. Hayatımın her dakikasında kafam, ruhum ve bütün benliğim fikir çilesiyle yoğrulmuştur. O yüzdendir ki en önemli şiir kitabımın adı Çile’dir. Ben bir hatibim. Kalemimin gücü kadar hatipliğim de etkilidir. Tiyatro eserleri yazdım. Bir Adam Yaratmak ve Parmaksız Salih adlı tiyatro eserlerim dönemin Devlet Tiyatrolarında kapılı gişe oynadı. Makaleler, hikâyeler, biyografik eserler ve tarih kitapları yazdım, Siyer-i Nebi ve tasavvuf üzerine de kitaplarım var. Anadolu’nun dört bir yanını dolaşıp konferanslar verdim. Özellikle gençleri bilinçlendirmeye çalıştım. Bütün eserlerimle çağın yanlış anlayışlarına başkaldırdım. Hayatımın son anına kadar mukaddes mücadelem devam etti. 100’ün üzerinde kitap yazdım. Gençlikten beklediğim bu kitapları satır satır okumalarıdır. Beni başkalarından değil kitaplarımdan tanıdıklarını,

Necip Fazıl Kısakürek

öğrenmelerini isterim. Türkiye benim tarih tezlerimle yüzleşmelidir. Gençlerle konuşur, onlara yazılmamış, söylenmeye korkulan hakikatleri anlatırdım. Siyasi biyografik kitaplarım da var. Tarihi süreç içinde 2. Abdülhamit Han’a haksızlık yapıldığını gördüm ve Abdülhamid Han’ın yanında yer aldım ‘Ulu Hakan Abdülhamid Han’ isimli kitabımı kaleme aldım. Sultan Vahdettin’in vatan haini olmadığını ilk kez ben söyledim bu ülkede. Bundan sonra yalnızlaşmaya başladım. Herkes karşımda yer aldı. Ama bunları hiç umursamadım.

Ahmedim, dünyayı teşrifleriyle bizleri şereflendiren biricik ve yegane rehberimiz, Peygamberimiz Hz Muhammed’in hayatını anlatan Çöle İnen Nur isimli kitabımı 1950 yılında yazdım. Ben bir din adamı değilim. Bir ilahiyatçı değilim. Baktım bu milletin Efendimizi anlamaya ve kendine rehber ve önder yapmaya ihtiyacı vardı. Her şeyi göze aldım ve bu kitabımı yazdım. Ahmet’im dava adamı olmak gerektiğinde her şeyi göze alabilmektir.

Dönemin iktidarıyla ve siyasi partileriyle aranız nasıldı Dedeciğim?

Hiçbir dönemde hiçbir siyasi partinin adamı olmadım Ahmet’im. Çünkü ben hiç bir zaman menfaatimi düşünmeden doğru

bildiklerimi bu milletin geleceği için söylemeyi ve yazmayı kendim için en ulvi görev saydım. Sana bu konuyla bir anımı anlatabayım. Dönemin başbakanı Mehmet Recep Peker bir gün beni çağırdı. O dönem başta CHP var. Başbakanın odasına girdiğimde bana para dolu bir çanta uzattı. Bu para nedir, niçin bunu bana veriyorsunuz dediğimde, bu paralar sizin. Size bu paraları kitaplarınızı yayınlamanız için veriyoruz. Siz zamanın en önemli şairisiniz. Sizden tek bir isteğimiz var CHP ve Demokrat partiye istediğinizi söyleyin fakat Demokrat Partinin bizden daha iyi olduğunu ne olur söylemeyin. Bizim aslında birbirimizden çok da farkımız yok, ikimizde ayrı siyasi partileriz sadece, dediğinde kan beynime sıçradı. Çantayı elimin tersiyle itip, beni bir çanta dolusu parayla mı satın alacağınızı düşündünüz sayın başbakan, ne yazık ki yanıldınız. Ben kendimi, fikirlerimi ve davamı paraya satacak kadar alçak biri değilim. Demokrat partiyle aşağı yukarı aynı olduğunuzu biliyorum fakat ümidim odur ki Demokrat Parti sizin yıllardır bu millet üzerinde kurduğunuz baskılarınızı, mabetleri kapatmanızla ilgili yaptırımlarınızı bir nebze olsun hafifletirler ümidim var. Ben

bu ümidimin peşine düşeceğim ve yılmadan usanmadan, korkmadan Demokrat Partinin CHP den daha iyi olduğunu söylemeye devam edeceğim deyip ayağa kalktım ve odadan hızlı adımlarla ayrıldım.

Ahmet'im sana başka bir hatıramı da anlatmak isterim. Bir gün memleketim olan Kahraman Maraş'a Konferans içim gittim. Siyasi baskı ve korkudan dolayı hiçbir salon bize verilmedi. Nihayet korkusuz bir kahvehane sahibi konuşmamı yapmam için mekânını bana açtı. Zorla izinler alındı nihayet o kahvehanede konferansımı verdim. Konu Laiklikti. Allah demenin dahi yasak olduğu, laikliğin dayatıldığı bir dönemde laikliği anlatmak zor ve tehlikeli bir durumdu. Ben bunların hiç birine aldırmadım ve gelen dinleyicilere laikliği bütün veçhesiyle anlattım. Halkın bazı yönetimden ve baskılardan öyle korkuyorlardı ki konferansımı kahvehanenin kapısından dinliyorlardı, içeriye girmiyorlardı. Bir şey olursa biz içeride değildik sadece yoldan geçiyorduk deyip kendilerini kurtarmak için. Konferansım bitince beni trene yolcu etmeye iki kişi gelebildi. Diğerleri korkusundan beni yolcu etmeye gelemediler. İşte Ahmedim o günler gerçekten baskının ağır olduğu günlerdi.

Bir de sana şunu söylemek isterim. Benim paraya düşkün olduğumu parayı çok sevdiğimi söylerler. Bu katiyen doğru değildir. Yanlış bir bilgidir. Ben asla paraya değer vermem ve onu elimin tersiyle itebilen bir adamım. Bir gün bir gömlek alacağım. Osman Yüksel Serdengeçti'den borç aldığım 20 liram var. Bir mağazaya girdim 10 lirası ile gömlek aldım diğer on lirasını satıcıya bahşiş olarak verdim. Osman, yaptığım bu davranışım karşısında çok sinirlendi. Ne yapıyorsun hiç paran kalmadı niye 10 lira bahşiş veriyorsun dediğinde ben ona – Osmancığım Necip Fazıl olmak böyle bir şey, sen bunu anlayamazsın diye şaka yollu bir cevap verdim. Para benim hiçbir zaman kıymet vermediğim bir metadan öte asla geçmemiştir.

Ahmedim, yıllarca hapislerde kaldım, bana o kadar çok işkenceler yaptılar ki bunu

kelimelerle ifade etmem mümkün değil. Suçum İslam davasını savunmam. Bütün eşyanın hakikatinde İslamiyet'i görmem. Bu hakikatleri söylememdir. Yine hapiste olduğum bir zaman, duruşmaya çıkmam için bir asker koluma girip beni duruşma salonuna götürürken koridorda bir ayna gördüm. Askerden müsaade isteyip aynanın karşısına dikildim ve kendime baktım uzun uzun. İşkencelerden sonra suretimin nasıl olduğunu çok merak ediyordum. Ve sonra yüzüm gözüm suretim hala insan suretinde kaldığı için Allaha sonsuz şükrettim. Duruşma salonuna sevinçle ve coşkuyla yürüdüm. O anı hiç unutmam.

Tutuklanmalarımın ve hapse atılmalarımın esas sebeplerinden biri çıkardığım Büyük Doğu Dergisidir. Büyük Doğu benim imanımın, inancımın, fikrimin, zikrimin, sanat ve aksiyonumun gür ve susmaz sesidir. Dergi 1943 yılından itibaren çıkmaya başladı. On altı kez kapatma kararı verildi. Onlar kapattı, ben açtım. Mesela kapatma sebeplerinden birini paylaşayım, bir sayı da "Allah'a itaat etmeyene itaat edilmez" hadisi şerifine yer vermemdi. Baştaki CHP hükümetini eleştirdiğim her sayıda kapatma kararı arkasından hapis cezası verilirdi.

Söyleyecek çok şey var Ahmedim. 'Gençliğe Hitabe' başlıklı yazımı okursan benim sizlerden ne beklediğimi görürsün. Kendi sesimle de bu Hitabeyi seslendirdim. Benim sesimden dinlemeni ve üzerinde düşünmeni, anlamadığın yerler olursa onları da büyüklerle, hocalarınla değerlendirmeni çok isterim. Son olarak da şunları söyleyeceğim sizlere "... Aslına bakarsanız, arsadaki odun yığınının gizli bir köşesinde tek bir kıvılcım noktasıyız biz! Odunların üstüne, yıllar ve asırlardır, yağmadık yağmur, düşmedik kar kalmadı. Onları küf basmış, pas yutmuş, rutubet bürümüş; üstelik Garp dünyasının bütün kanalizasyonları bu odunların üzerine akmıştır. İşte, arsadaki böyle bir odun yığınının gizli bir köşesinde tek bir kıvılcım noktasıyız biz! Kim bilir hangi muazzez velinin mangalından sıçradık, hangi mübarek müminin fenerinden damladık da; süngerlerden daha ıslak ve çöp tenekelerinden daha kirli bu odun yığınının bir köşesinde karargâh kurduk"

İşte hayatım boyunca bu kıvılcımın sönmesi için uğraştım. Sönmedi çok şükür, hatta tutuştu, parladı ve alev alev tüm Anadolu'ya ışık oldu. Sizler o ışığın aydınlığında yetişen umudumsunuz. Varolasınız...

Hız. Nuh (as)

●● İrem Ertuğrul

Sorumluluk bilinci, bir işi hakkıyla yapmaya azmetmek demek ise, bu konuda da bize en güzel örnek peygamberlerdir elbette. Peygamberlerin hepsi, Allah'ın onlara yüklediği, insanlara doğru yolu gösterme vazifesini, türlü zorluklara rağmen yerine getirmeye çalışmışlardı.

Kimisi kitleleri peşinden sürüklemiş, çok sayıda insanın imanla şereflenmesine vesile olmuş; kimisi de çok çok az insana ulaşabilmişti. Ancak görevlerini sorumluluk bilinciyle yapmada hepsi azimliydi, Allah hepsinden razıydı. Dolayısıyla sorumluluk bilincinde olmak, her zaman başarılı olmak anlamına gelmemektedir. Dış şartlar, başka insanlar, elimizde olmayan sebepler yüzünden başarısız olmak, bizi sorumsuz yapmaz. Allah'ın bizden istediği, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmaktır.

Tüm bunlar bana Nuh (a.s)'ın kıssasını hatırlattı. Az buz değil, tam tamına 950 yıl yaşamış ve Peygamberlik görevi boyunca kavmini Allah'a davet etmiş, çok azı dışında

kimseye söz geçirememişti. Haydi gelin, bu kısa özetten sonra, Nuh (a.s)'ın hayatına ibret gözüyle bir bakalım.

Hız. Nuh (a.s), Kur'an-ı Kerim'de ve hadislerde diğer peygamberlerden daha fazla bahsi geçen ve "Ülü'l-Azm" olarak isimlendirilen beş büyük peygamberden biri. Kur'an'da yirmi sekiz surede hakkında bilgi verilmiş ve kırk üç yerde ismen zikredilmiş. Kur'an'ın yetmiş birinci suresi onun adını taşır ve baştan sona onun tevhid mücadelesini anlatır.

Rivayetlere göre, Âdem (a.s)'dan yaklaşık on asır geçmiş ve İdris (a.s)'dan sonra tevhid inancı sarsılmaya başlamıştı. İnsanlar, Allah'tan başka ilahlar edinmişler, Allah'a ibadeti bırakıp putlara tapmışlar, böylece yeryüzünde fesada uğramış topluluk ortaya çıkmıştı. İdris (a.s)'ın torunu Nuh (a.s)'a, böyle bir topluluğa peygamber olarak gönderilmişti.

Nuh (a.s) ve kavmi Mezopotamya bölgesinde yaşıyorlardı. Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimize göre, "o dokuz yüz elli yıl onların

arasında kaldı." (Ankebut 29/14) Bu süre zarfında önceleri etrafındaki insanlara gizliden, sonrasında ise açıktan davette bulundu...

Ona inananlar çok az sayıda ve genellikle fakir insanlardı. Kâfirler önce onu alaya aldılar, deli dediler. Sonra fakirleri yanından kovarsan seni ciddiye alabiliriz, diye kışkırttılar. O'nun kendilerini Allah'ın azabına uğrayacakları konusunda uyarmasına aldırmadılar.

Nuh (a.s) sabırla ve merhametle, onları yola getirmek için çabaladı. Sorumluluğunu yerine getirmeye azmetti. Sürekli inkâr ve zulümle karşılaşan "Nuh: "Rabbim! Dedi, beni yalana çıkarmalarına karşı bana yardım et!" (Müminun 23/26) "Bunun üzerine ona şöyle vahyettik: Bizim gözetimimiz altında ve vahyimizle gemiyi yap. Bizim emrimiz gelip de tandır kaynayınca, her cinsten eşler halinde iki tane ve bir de içlerinden daha önce kendisi aleyhinde hüküm verilmiş olanların dışındaki aileni gemiye al. Zulmetmiş olanlar konusunda bana hiç yalvarma! Zira onlar kesinlikle boğulacaklardır!" (Müminun, 23/27)

Allah'ın Nuh (a.s)'a Cebrail vasıtası ile gemi yapımını öğrettiğini görüyoruz bu ayetlerde. "Tandır kaynayınca" ifadesinden müfessirlerin çıkardığı mana, bu geminin buharlı bir gemi olduğudur. Bu ayrıntılardan ziyade anlamamız gereken şey şudur: Nuh Tufanı diye adlandırılan ve çok az insanın kurtulduğu bu büyük felaket için Allah'ın ve Nuh (a.s)'ın 950 yıl bekledikleridir. Sürekli aşılanmaya ve zulme maruz kalan Nuh (a.s), görevini hakkıyla yerine getirdikten sonra

"Rabbim! Dedi, kavmim beni yalancılıkla itham etti. Artık benimle onların arasında sen hükmünü ver. Beni ve beraberimdeki müminleri kurtar." (Şuara 42/117-118)

Böylece Tufan gelip çatmadan Nuh (a.s), kâfirlerin alaylarına aldırmadan gemiyi inşa etti. Gemiye, kendisine inanan az sayıda insan ve hayvanlardan da birer çift aldı. Çok acı olan bir diğer ayrıntı ise Nuh (a.s)'ı yalancılar arasında, karısının ve oğlunun da olmasıydı. Sular yeryüzünden ve gökyüzünden fıskırıp gemiyi sarmaya başladığında oğluna son kez gemiye binmesi için yalvardı ancak oğlu "Ben yüksek bir dağa çıkarım, bana bir şey olmaz" dedi ve sular onu yuttu götürdü.

Peygamber Efendimiz'in bir hadisine göre bu Tufan altı ay sürmüştü. Bu sürenin sonunda "Allah tarafından denildi ki: Ey yeryüzü suyunu yut! Ey gökyüzü sen de suyunu kes! Ve sular çekildi. Emir yerine gelmiş oldu. Gemi de Cudi dağı üzerine oturdu. O zalim kavme böylece dünyadan uzak olun denildi." (Hud 11/44)

Nuh Tufanı'nın haritası, jeologlar tarafından tespit edileli uzun yıllar oluyor. Bulabildikleri kadarıyla, jeologlara göre Tufan Asya ve Afrika kıtasının çok büyük bir bölümünü etkisi altına almış.

Nuh (a.s)'ın duasıyla bitirelim: "Ey Rabbim! Bana, babama, anama, mümin olarak evime girene ve bütün inanmış erkek ve kadınlara mağfiret buyur. Zalimlerin de sadece helakini artır." (Nuh 71/28)

